

บทนำ

...ชายในฝัน...

นิยามนี้ผู้คนมอบให้ผม มันเป็นโช้ซึ่งตรวนให้ต้องยืมรับ เมื่อความ
อยากรู้อยากเห็นในจิตใจของพวกเขาตั้งคำถามผ่านทางสายตา...ทำไมเจ้าบ่าว
ของเธอจึงไม่ใช่ผม...

...ไม่ใช่ผู้ชายเพอร์เฟ็คต์ที่ใครต่างฝันถึง...

แเอ็น...ผู้หญิงที่ผมรักและหวังจะได้สร้างครอบครัวร่วมกัน คงอยู่บน
เวทีในงานเลี้ยงฉลองแต่งงานคืนนี้กับเจ้าบ่าวของเธอ ผู้ชายแสนโชคดีคนนั้น

การยืมช่างยากนัก หากผมกลับทำสำเร็จ ผมยืม ยืม และ...ยืม เพื่อ
บอกลาผู้หญิงซึ่งกว่าผมจะค้นเจอ เธอก็ไม่รักผมแล้ว...ไม่รักอีกแล้ว...

บทที่ ๖

เจ้าของแววตาพราระยิบวิบวาวไม่ต่างจากดาวนับล้านทอแสงสุกสกาว บัดนี้กำลังจ้องมองเคঁกหน้าลับประดขึ้นเล็กพอดีคำถูกล่ำเลียงออกไปยังงาน เลี้ยงด้านนอก ผมยาวสลวยที่ทิ้งน้ำหนักอยู่กลางหลังถูกรวบเป็นหางม้า ติดกับีสีสวยเพิ่มความทะมัดทะแมง อวดพวงแก้มสีชมพูมันวาวยามรับจับ แสงไฟ

ญาติาวีเฝ้าเฝ้าจ้องมองผลงานของตน ก่อนจะหันกลับไปยังถาดน้ำพั้งค์ ลับประดซึ่งถูกจัดวางเรียบร้อยอยู่อีกด้านหนึ่ง

นับเป็นงานชิ้นที่สองของเธอสำหรับการรับจัดขนมและเครื่องดื่มในงานเลี้ยงฉลองแต่งงาน แถมคราวนี้ยังต่างจากคราวแรกตรงที่ว่า ลูกค้ำ นั้นหาได้มาจากการใช้เส้นสายของพี่ชายเธอไม่ ตรงกันข้าม มันเป็นการ ติดต่อมาจากลูกค้ำของเธอเอง

"นี่จ๊ะ ค่าขนมทั้งหมด"

ญาติาวีรับเงินมานับ หึงงสาวส่งยิ้มแทนคำขอบคุณก่อนยื่นกล่อง สีขาวเล็กๆ ให้คนตรงหน้า

"พิเศษจากทางร้านค่ะ เลิฟเวอร์วอฟเฟิลลับประด ที่ระลึกให้เจ้าบ่าว

เจ้าสาว"

พอเห็นของในกล่อง มารดาของเจ้าสาวก็อุทานอย่างชอบใจ "ตาย น่ารักจริงเชียว ทำเป็นรูปหัวใจสองดวงซะด้วย"

"เมนูคู่รายการใหม่นะคะ แต่ให้เจ้าบ่าวเจ้าสาวคืนนี้เป็นคนประเดิม ก่อน" ญาติวารีอธิบายก่อนจะกล่าวลา "ถ้าไม่มีอะไรแล้ว มื้อกลับก่อนนะคะ หวังว่าคราวหน้าจะได้รับใช้อีก ยินดีด้วยอีกครั้งค่ะ"

"ขอบใจจ้ะ ถ้าเพื่อนๆ บ้าคนไหนจะจัดงานเลี้ยง บ้าจะแนะนำร้าน หนูเป็นเจ้าแรกนะ"

"ขอบพระคุณมากๆ เลยค่ะ" ญาติวารีพนมมือไหว้ เจ้าของเรียวยาก อิมสวยรีบปฏิเสธเมื่อมารดาของเจ้าสาวจะเดินออกไปส่งเธอ "ไม่เป็นไรค่ะ ในนี้คงจะวุ่นอีกมาก มื้อออกไปเองได้ ขอขอบคุณอีกทีนะคะ"

กว่าเธอจะออกจากโรงแรม เมฆฝนซึ่งตั้งเค้ามานานก็โปรยปราย หยดน้ำลงมาเสียแล้ว แม้ฝนจะตกไม่หนัก แต่ระยะเวลาของมันคงนานพอที่จะทำให้พื้นถนนเจิ่งนองและไอน้ำระเหยออกมา

"อยู่ข้างในไม่รู้เลยนะเนี่ยว่าฝนตก" เสียงหวานใสปนเบาๆ พร้อมกับยกมือทั้งสองข้างปิดกระหม่อมวิ่งตรงไปยังรถของตน

กว่าจะถึงที่หมาย เสื้อของเธอจึงขึ้นไปพอสวมควร หญิงสาวตรวจสอบ แม่กุญแจที่ประตูหลังคาคลุมกระบะ มือบางกระซางแรงๆ เพื่อย้ำให้แน่ใจว่าประตูด้านนั้นจะไม่เปิดออกมาระหว่างทาง จากนั้นจึงเดินกลับไปไขประตูด้านคนขับและสตาร์ทเครื่อง

แสงไฟสีเหลืองนวลสว่างไสวตลอดเส้นทาง ญาติวารีแวะร้านบ้าน สับปรดเพื่อใช้เป็นที่พักค้างคืนก่อนจะเดินทางกลับบ้านไว้ในรุ่งเช้า

สำหรับเธอแล้ว ร้านบ้านสับปรดคือร้านขนมที่เธอรักมาก มันเป็น ความฝันซึ่งกลายเป็นจริงเมื่อจู่ๆ...ญาติวารี...พี่ชายชาวไร่เพียงคนเดียวยอม อนุมัติงบประมาณให้เธอเปิดร้านขนมแถบชานเมืองหลวง แม้จะมีข้อแม้ว่า

เธอจะเข้ามาดูร้านนี้ได้ก็ต่อเมื่อมาส่งขนมเค้ก พร้อมกับตรวจบัญชีร้านอาทิตย์
ละสองวันเท่านั้น แน่นนอน การคัดเลือกผู้จัดการร้านเพื่อคอยควบคุมดูแล
แทนตัวเธอ ซึ่งไม่สามารถอยู่ที่นี้ได้ทุกวันนี้ ย่อมอยู่ภายใต้ความเห็นชอบ
ของพี่ชายเธอด้วย

แต่นั้นไม่ใช่ประเด็น เพราะประเด็นของมันอยู่ที่ว่า...

‘โหย พี่เสื้อจะให้มิม্ম์เข้ากรุงเทพฯ วันเว้นสองวันอย่างนั้นหรือ’
หญิงสาวนับนิ้วมือก่อนจะทำตาโต ‘อาทิตย์นี่ก็เฉลี่ยสามวันนะสิ’

‘ผิด สองวันต่างหาก ส่วนอีกวันที่เหลือพี่จะเข้ามาเอง ปล่อยให้เราทำ
คนเดียวเดี๋ยวเจ๊งชะเปล่านั้น’ เสียงหัวตอบเรียบเรื่อยพลางจิ้มมะม่วงกับ
น้ำปลาหวานก่อนจะเคี้ยวกร๊อบๆ ที่สำคัญ พี่จะได้รู้ด้วยว่ากำไรนะมันดีหรือ
ไม่ดี ให้เราบินเดี่ยวคนเดียวพี่จะเสียใจสิ’

‘พี่เสื้อ มิม്മ์โตแล้วนะ อีอย่าง น้ำมันแพงจะตายไป พี่เสื้อให้มิม്മ์ไป
อยู่ร้านเลยเถอะนะ’ น้ำเสียงออดอ้อนดังแว่วมาจากความทรงจำขณะที่ภาพ
ของพี่ชายเธอค่อยๆ แจ่มชัด

‘มันจะสักเท่าไรหรือ พี่เปิดร้านให้เราแก้เหงา เห็นอุตุสำหไปเรียน
ทำขนม ไม่ใช่มาทำเอารวณะมิม്മ์ อยู่บ้านนี่แหละดีแล้ว ทำไรลับปะรด
เหมือนพ่อแม่เรา แล้วบ้านนอกอย่างนี้อากาศก็ดี ใกล้เคียงพี่ด้วย’

‘โธ่ พี่เสื้อ ของมันต้องสดใหม่’ ญาติสาวหน้ามุ่ม ‘ต้องทำทุกวัน แล้ว...’
‘ถ้าอันไหนมันค้างเข้าวันที่สามก็เอามาขายลดราคา’ คนรู้ตัวดีว่าอย่างไร
เสียผู้ชณะยอมเป็นขามิใช้เธอเลิกคิ้ว ‘หรือจะไม่เอา ไม่เปิดร้านก็ดี ตัวเลข
ในสมุดบัญชีพี่จะได้ไม่หาย’

‘โธ่ มิม്മ์ก็แค่อยากดูแลเอง เงินทองไม่เข้าใครออกใครนะจริงม้า’ ด้วย
รู้ว่าพี่ชายเป็นพวกไม่ชอบเห็นตัวเลขขาดทุน เธอจึงยิ่งทำหน้าที่เคร่งก่อน
จะประจบเอาใจ ‘เห็นไหมล่ะ คำสอนพี่เสื้อ มิม്മ์ไม่เคยลืม ดังนั้นให้มิม്മ์ไป
อยู่ที่ร้านเลยนะ ทำขนมในร้าน อ้า...กลิ่นหอมๆ ดึงดูดลูกค้าอีกต่างหาก’

‘ประเด็นนี้สำคัญ เงินทองมันของนอกกายก็จริง แต่มันมีอิทธิพลต่อจิตใจพี่ พี่ชายจอมเผด็จการรวบอำนาจแต่รักเธอเป็นที่สุดพยักหน้าเห็นด้วย

‘มีมัมจำส้มโอลูกสาวตาสุขได้ไหม หน่วยก้านไม่เลว ตั้งแต่ปู่จนถึงลูก เรื่องคดโกงไม่เคยมี เสียอย่างเดียวเล่นหยวกันทั้งบ้าน แต่ช่างเถอะ พี่คิดว่าพี่มองคนไม่ผิด เดี่ยวพรุ่งนี้เช้าพี่จะไปถามบ้านนั้นดูว่าจะยอมปล่อยลูกสาวเขาไปเฝ้าร้านให้เราที่กรุงเทพฯ ได้ไหม เป็นไง ความคิดพี่เฉียบไปเลยละสิ’

‘สุดๆ เลยพี่เสื่อ’ ญาติาวีแหบจะกัดฟันตอบ หากต้องรีบฉีกยิ้มเอาใจเมื่อใบหน้าร้านแดดและลมเริ่มจะอนๆ ‘โอ๊ย พี่เสื่อของมีมัมดีที่สุดในโลกเลย ตกกลางตามนี้ก็ได้’

‘เฮ้อ ไม่ใช่ว่าพี่รุ่นนายอะไรนักหรอกนะ แต่เราเหลือกันแค่สองคนพี่น้องเท่านั้น แล้วยากก็ไม่มีใคร มีมัมเข้าใจที่พี่พูดไหม’

คราวนี้เธอจึงได้แต่สบตาพี่ชายก่อนจะหันไปมองรูปพ่อกับแม่ซึ่งเสียชีวิตไปเมื่อหลายปีก่อน และสุดท้ายจ้องมองยาจันท์ที่นั่งดูละครหลังข่าวอยู่ไม่ห่างนัก

‘เข้าใจสิ ทำไมมีมัมจะไม่เข้าใจ’

ความทรงจำของเธอหยุดลงพร้อมกับแสงไฟภายในห้องนอนชั้นสองของร้านบ้านลับประตูกถูกเปิดให้สว่างจ้า ญาติาวียกมือขึ้นปิดปากซึ่งหาวกว้าง ยิ่งกว่าเคยก่อนจะเหยียบอะไรบางอย่างบนพื้นเข้าไปเต็มๆ

ตาที่เมื่อครู่ยังสะลึมสะลือเบิ่งกว้าง หญิงสาวก้มมองเจ้าสิ่งเปื้อนยู่ยู่ที่เธอเพิ่งจะเหยียบลงไปก่อนจะกระโดดหนี

“อี ทำไมอุบาทว์อย่างนี้ละพี่เสื่อ หยะแหงไม่มีที่ลื่นสุดเลย” ร่างบางก้าวกลับเข้าไปหาเจ้าสิ่งนั้นใหม่แล้วใช้นิ้วเท้าคืบกางเกงชั้นในเก่าๆ ของพี่ชายขึ้นมาและขย่งไปใส่ไว้ในตะกร้าเสื้อผ้าตรงมุมห้อง

“ซกมกไม่มีใครกิน หนอย ไม่แวะเข้ามาแต่หนสองหน ทิ้งเสื้อผ้า

กางเกงในไว้ซะเกลื่อนห้อง แถมเหม็นหืนอีกต่างหาก" เสียงหวานใสบน
กระปอดกระแปดพลางทำปากขมุขมิบนับจำนวนทั้งหมด "กางเกงยีนสอง
เลื้อยัดห้า เลื้อยี่ตสอง กางเกงในสี่"

คนนับจำนวนชะงักก็ก่อกเฮบจะทันที่ที่นึกได้

"อ้าย! ใ้อีที่บ้านนี้ใส่กางเกงลึงชั้ววันด้วยเหอ ทูเรศจริงๆ สงสัยต้อง
อบรมชะหน่อยแล้วมั้ง" ญาติาวีนัวหน้า หญิงสาวรีบเปิดหน้าต่างห้องนอน
ตนเองก่อนจะหอบแฮกเพราะกลิ่นหายใจมาได้สักพักแล้ว

"อุบารห์ที่สุดในปฐพีจริงๆ"

เมื่อคืนกว่าเธอจะได้นอน เข็มนาฬิกาก็เดินไปจนเกือบจะถึงหนึ่งนาฬิกา
ของวันใหม่ ญาติาวีจับชายเสื้อและกางเกงของพี่ชายซึ่งตนซั๊กตากไว้ตั้งแต่
เมื่อคืน จากนั้นร่างโปร่งบางจึงเดินกลับไปยังเคาน์เตอร์หน้าร้าน เขียนโน้ต
ถึงสั่มโอดผู้จัดการร้านซึ่งใช้ชั้นสามของที่นี่เป็นที่พักเพื่อฝากเก็บเสื้อผ้าพี่ชาย
ให้เธอด้วย

ติดกระดาษโน้ตบนกระดานหลังเคาน์เตอร์เป็นที่เรียบร้อย ทว่ายังไม่
ทันจะได้หยิบกุญแจรถและข้าวของทั้งหมด โทรศัพท์เครื่องเล็กในกระเป๋า
สะพายกลับดังขึ้นมาเสียก่อน แน่นอน จะเป็นใครเล่าถ้าไม่ใช่...

"พี่นะมีม" เสียงท้าวๆ ของญาติาวีดังมาตามสาย ตามด้วยคำถาม
ยอดยิตซึ่งไม่มีวันเปลี่ยนแปลง "อยู่ที่ไหนนะเรา"

"อยู่ที่ร้านนะสิ มัวแต่ซั๊กผ้ากับเก็บห้องเพราะคนชกมกบางคน" ญาติาวี
บ่นอุบ หญิงสาวก้มลงไขกุญแจร้านพร้อมกับดึงประตูม้วนให้เลื่อนขึ้น "แล้ว
ไม่ต้องมาแก้ตัวด้วย แค่มิมไม่มาร้านสองสามครั้ง ห้องรกเป็นรังหนู มีม
ใช้ห้องนั้นด้วยนะ อย่าลืมนะ"

"โธ่ ชายโสดก็อย่างนี้แหละ" คราวนี้เสียงเข้มเริ่มงอδυ อุบอิบแต่
ไม่ขัดเงิน "คิดดู เลิกงานจากไร่ พี่ก็ขับรถมาตรวจบัญชี เหนื่อยสายตัว
แทบขาด อีกอย่าง รู้อยู่หรือกว่าน้องมีมสุดที่รักจะต้องซั๊กกางเกงในให้พี่"

"เฮอะ ไม่ซั๊กก็เนาแล้ว" ร่างบางเอียงศีรษะแนบโทรศัพท์ไว้กับไหล่ ตอนที่ดึงประตูร้านให้ปิดลงอีกครั้ง "ถ้าไม่มีอะไรแล้ว มีมวางหูนะ"

"รีบกลับก็ดี อยู่ไกลตาพี่ละกลัวหนุ่มๆ มันจะมายุ่งกับเรา แล้วอย่า ลืมเอากล่องเอาลังกลับมาให้หมดละ ไม่ใช่ไปทิ้งไว้ที่ร้านอีก ที่โทรมานี้ ก็จะมาเตือนเรื่องนี้ด้วย"

"เก็บมาหมดแล้วละน่า" หญิงสาวพูดพลางไขแม่กุญแจซึ่งคล้องปิด ประตูหลังคาคลุมกระบะไฟเบอร์ไว้ "ถ้าไม่เชื่อเดี๋ยวจะร้ายให้ฟังเลยว่าเอา อะไรกลับมาบ้าง ก็มี..."

มือถือเครื่องเล็กราคาแพงซึ่งเจ้าตัวกำลังใช้สนทนากับพี่ชายหลุดร่วง กระทบพื้นถนนแตกกระจายเป็นสองส่วน ดวงตากลมโตมีแพนตายาวอน เบ่งกว้างพร้อมกับที่เธอรีบปิดประตูซึ่งเพิ่งจะเปิดออกนั้นอย่างรวดเร็ว

ปัง!

มะ...ไม่จริงน่า

หญิงสาวค่อยๆ แง้มประตูหลังคาคลุมกระบะรถเธออีกครั้ง ลืมตาขึ้น ที่ละช้าอย่างช้าๆ เพื่อให้มั่นใจว่าสิ่งที่เธอเห็นเป็นเพียงแค่...ภาพลวง... อี...

ญาติาวีรีบก้มลงเก็บชิ้นส่วนของโทรศัพท์มือถือและแบตเตอรี่ที่กระเด็น ออกมานอนแอ้งแม้งอยู่บนถนนด้วยมืออันสั่นเทา ใบหน้าหวานรีบส่งยิ้ม ให้หนุ่มๆ วินมอเตอร์ไซค์รับจ้างที่ต่างหันมามองเธอด้วยความแปลกใจ

"มีอะไรรีเปล่าจ๊ะน้องสาว" ใครคนหนึ่งในกลุ่มนั้นตะโกนถาม

"เปล่าค่ะ" แม้ปากจะบอกอย่างนั้น แต่มันต้องมีแน่ มีแน่ๆ เลยเชื่อว่า

ระหว่างรอให้พี่ชายชาวไร่ของเธอรับโทรศัพท์ ญาติาวีก็แง้มประตู หลังคาคลุมกระบะช้าๆ อีกครั้งพร้อมกับน้ำลายที่เหนียวข้นอยู่ในลำคอ รับชะทีลีพีเสื่อ

"ว่าไงเรา" เสียงพี่ชายของเธออยู่อีด้วยคงกำลังแปร่งฟันอยู่เป็นแน่ "เมื่อกี้เสียงอะไรนะ หูพี่แทบดับ"

"พี่เสื่อ"

"อะไร"

ญาติสาววิ่งหนีมาอีกครึ่งก่อนจะพูดออกไปด้วยเสียงสั่นระรัว หัวใจ
เย็นยะเยียบ "มะ...มีคนตายอยู่ในรถมัมม ตายคาที่เลยด้วย ทำไงดี"

อาริสาโบกมือลาเพื่อนๆ เมื่อเวลาของเที่ยวบินต้นและแฟนหนุ่มมา
ถึง หญิงสาวผิวขาวเนียนละเอียดเจ้าของใบหน้าอ่อนหวานน่ารักยิ่งนักเบือน
มองสามีหมาดๆ ชนิดหวานจนน้ำตาลเรียกพี่

"แมน เข้าไปรอแฉิ่งข้างในก่อนนะ แฉิ่งอยากคุยกับเพื่อนๆ อีกแป๊บหนึ่ง"

"ไม่เอา ไปด้วยกันสิ" ชายหนุ่มผมยาวจนถึงกลางหลังนิ้วหน้าพลาง
ทำเสียงกระง่ำกกระงอด "แฉิ่งจะปล่อยให้แมนเข้าไปคนเดียวเหรอ เรา
แต่งงานกันแล้ว ตัวต้องติดกันสิ"

"แหวะ จะอ้วก ขอร้องเถอะไอ้แมน พูดแบบนี้ต่อหน้าพวกฉันมัน
เลี่ยนนะเข้าใจไหม" จีระอดแซวซ่าใหม่ปลามันไม่ได้ หญิงสาวซึ่งรวบ
ผมเป็นหางม้าแล้วรัดด้วยหนังยางสีชมพูหวานหลิวตาอย่างล้อๆ "ปล่อยให้
ให้ยัยแฉิ่งห่างตาก็ได้ยะ หวงนัก กลัวใครจะมาแย่งไปอีกรีไร"

"ไอ้จิบ!"

มีซมึมากกระตุกมือเพื่อนจอมปากเสียแรงๆ สาวหน้าหมวยพยายาม
คลีคลายบรรยากาศอันชวนกระอักกระอ่วนใจด้วยการยื่นรายการของฝาก
ซึ่งเธอและเพื่อนๆ อีกสองคนระดมสั่ง

"อย่าลืมซื้อของที่พวกฉันสั่งมาด้วยนะ แล้วก็...ขอให้มีความสุขนะคู่
ฮันนี่มูน"

"ขอบใจ แล้วอันไหนของเธอล่ะ"

ผู้กำกับโฆษณาอารมณ์ศิลปินหันไปถามคนชักใบให้เรือเสีย พลาง
ก้มมองรายการฝากซื้อของที่มีวงเล็บชื่อว่า 'จิบ' อย่างละเอียด เพราะรู้จัก
นิสัยเพื่อนสนิทของภรรยาคนสวยดีว่าที่พูดออกมาคงไม่ได้ตั้งใจอะไร

"น้ำหอมผู้ชายอย่างนั้นหรือ"

"ແ່ນแล้ว ฉันจะเอาไปฝากผู้กองไง ทหารใส่น้ำหอมหน่อยๆ เช็ทซี่จะตาย"

"ยัยจ๊ีบ!"

คราวนี้เป็นพิมมาลาซึ่งตีเพียะเข้าที่แขนคุณหมอฟันสาว ก่อนจะหันไปยิ้มให้ชายหนุ่มผมยาวอย่างขอโทษแทน

"ແ່นอย่าถือสาข้านี้เลยนะ"

ชายหนุ่มเพียงคนเดียวในบรรดาหญิงสาวทั้งสี่คนยิ้มเหี้ยมเกรียม ก่อนจะสบตาเพื่อนทั้งสามคนของภรรยาอย่างข่มขู่

"ได้ ถือซะว่าฉันไม่ได้ยินก็แล้วกัน" เสียงหัวคำรามแทบจะลอดไปพันปรกรณ์หันไปกระซอกแขนคนข้างกายให้เดินตามเขาไปยังประตูทางเข้าด้านใน "ไปกันเถอะแฉิ้น คุณกับเพื่อนแฉิ้นนานๆ แฉิ้นซักของขึ้น วันๆ พูดแต่เรื่องผู้ชาย ไม่มีอะไรทำก็ไปอ่านหนังสือธรรมะซะไป"

อาริส่าได้แต่มองเพื่อนตาละห้อย ดูเอาเถอะ เธออุตสาห์ที่ตั้งใจจะกระซิบบอกเพื่อนให้ช่วยติดตามข่าวคราวที่หายไปจากหน้าหนังสือพิมพ์ของภูมิภาคให้เสียหน่อย อย่างน้อยๆ เธอก็อยากจะขอบคุณเขาสำหรับของขวัญล้ำค่า... ปิ่นทองคำขาวรูปดาวเจ็ดดวง... ของขวัญชิ้นสุดท้ายจากเขา ทว่า... โอกาสเพียงน้อยนิดได้จบสิ้นลงแล้ว

ใบหน้าหวานใสได้แต่มองเพื่อนทั้งสามอย่างหมดหวัง อาริส่าโบกมือลาเพื่อนๆ เป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะเดินเคียงคู่สามีสุดที่รักเข้าไปด้านในอย่างหงอยๆ

บรรดาการศอบตัวเย็นยะเยือก จีรดาได้แต่ยิ้มเหี้ยมพลางก้มหน้าพูดเสียงอ่อย "ใครจะไปรู้ล่ะว่าไอ้ແ່นมันจะโกรธขนาดนี้ ฉันก็แค่อยากอธิบายเฉยๆ ว่าซื้อไปให้ใคร"

"แกคิดรีไรงว่าผู้ชายเจ้าอารมณ์แถมขี้หึงขนาดนั้นก้อย่างไอ้ແ່นนั่นะ มันจะอยากได้ยินชื่อญาติของคุณภูมิภาค" นิ้วเรียวยาวของมัชฌิมาจิ้มหน้าผาก

คนหน้าจ๋อยแรงๆ "ถ้าไม่คิดว่ามันเสี่ยงให้พวกเราปิดบังยัยแฉินว่ามันไม่รู้เรื่อง
ของคุณมิมุขลิกมากแล้วละก็ มันหลังแหวนใส่แกแล้วยัยบ้า"

"ก็ฉันลืม"

"ลืม ยอมรับมาเถอะยะ แกอยากบอกชาวโลกเหลือเกินใช่ไหม
ว่าได้เป็นแฟนกับคนในเครื่องแบบอีกแล้ว" มัชฌิมายังคงใส่ไม่ยั้ง "อ้อ
คราวนี้เหล่าทัพภคชะด้วย"

"ฉันผิดไปแล้ว แกหยุดประณามฉันสักทีจะได้ไหมเล่า" คุณหมอฟัน
สาวหน้ากึ่งก่อนจะลูปแขนทั้งสองข้าง "สายตาไอ้แมนเมื่อกี้ทำเอาฉันชนลูก
ชูเลย น้ากลัวชะมัด"

"เพิ่งรู้เรอะ ไอ้แมนมันน้ากลัวกับทุกคนนะแหละ ยกเว้นยัยแฉิน
ยอดยาหยีของมันคนเดียว"

พิมมาลาทำจุกย่นเมื่อเห็นอาการของทั้งสองคนที่จู่ๆ ก็ทำท่าชนลูก
ชูซ่าพร้อมๆ กัน หญิงสาวเป็นคนแรกที่เริ่มเดินออกจากประตูท่าอากาศยาน
ก่อนจะถอนใจพลางหันกลับไปสบตาเพื่อนรัก

"พวกแกรู้ไหม ตอนนี้นั้นรู้สึกผิดมากจนแทบจะบ้าตาย"

"ผิด ผิดอะไรละ แยกไปหักอกใครมาอีกยัยพิม" มัชฌิมาลืมนิ้วชี้จนแทบ
จะชนปลายจุกสาวเปรี้ยว "หรือว่าแกคิดจะฆ่าตัวตาย ตามสบาย คราวนี้
ฉันไม่ห้ามแกแล้ว แกมจะจ้องควิลลับหรือไว้รอดด้วย"

"จะบ้าเหอ" พิมมาลาบัดมือเพื่อเพื่อนรัก "นี่พวกแกขี้ลืมจริงๆ หรือว่า
แกลั้งลืมยะ งานแต่งงานของยัยแฉินนะทำร้ายใครไปบ้าง จำได้ไหม"

"โธ้ย คิดมากไปรีเปลา" มัชฌิมาริบโอบมืออย่างร้อนตัว "ไอ้แฉินก็
บอกแล้วว่าจากกันด้วยดี คุณมิมุขนะเขาเข้าใจไม่ใช่ไร้เงล่า แกมาป้าย
อุจจาระให้พวกฉันได้ยังไง"

"เออ พวกแก ฉันมีอะไรจะบอกละ" คุณหมอฟันซึ่งขยับตัวอย่าง
อึดอัดพูดเสียงเบา ก่อนจะสบตาเพื่อนๆ "คือฉันแอบได้ยินผู้กองคุยกับ
คุณแม่คุณมิมุขว่า..."

"ว่าอะไรยัยจิบ" พิมมาลาถามแทบจะทันที โดยมีชฌิมมาพยักหน้า เป็นลูกคู่

"นั่นสิ ว่าอะไร อ้าว อึ้งๆ จะลอกให้พวกฉันตื่นตื่นขนลุกจนร่วง รึไงชะ"

"ไม่ใช่ซะ ไม่ได้ลอกเลย คือว่าคุณภิมุขนะหายไปตั้งแต่คืนวันแต่งงาน ของยัยแอนแล้ว แต่คุณพ่อของเขาสั่งให้ปิดข้าวเอาไว้ เพราะกลัวจะกระทบ ถึงชื่อเสียงธนาคาร"

"หา!"

"ไม่หาล่ะ ฉันได้ยินเต็มสองหูเลยนะ ผู้กองชายชาญนะหน้าเสียเลย แล้วเขาก็รีบโทรหาใครสักคน รู้สึกจะช็อกสกินหรืออะไรนี่แหละ"

"คุณภิมุขที่ห้ามสกุลเดียวกับคุณภิมุขรีเปลา" ยิ่งเห็นใบหน้าของจिरดา พักเป็นมัว พิมมาลา ก็อยากจะเป็นลมเสียให้ได้ "ตายแล้ว"

"ทำไมต้อง 'ตายแล้ว' นี่แกอย่าบอกนะว่านายภิมุขนี่เป็นกิ๊กเก่าแก โอ๊ย แก่ตืดหน้าผากฉันทำไมเนี่ย" มชฌิมาลูบหน้าผากตนเองพลางบ่นพึมพำ "ฉันเจ็บนะ"

"ดีดีให้รู้เงวว่าฉันเครียด พวกแกรู้ไหม คุณภิมุขเป็นลูกค้าโมเดลลิ่งฉัน" พิมมาลาสบตาเพื่อนรักก่อนจะพูดอย่างหนักแน่นด้วยตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว "พวกเราต้องรับผิดชอบเรื่องนี้ ฉันไม่อยากเสียลูกค้าเงินถึงไป แล้วฉันก็ สงสารคุณภิมุขด้วย หรือพวกแกไม่สงสาร"

"อ้าวๆ พวกฉันไม่ได้มีหุ้นกับแกเลยนะโว้ย"

เพื่อนสาวทั้งสองคนร้องเสียงหลงแทบจะพร้อมกัน

"ไม่มีหุ้น แต่พวกแกมีเอี่ยว" พิมมาลาขัดเสียงเย็น อติตนางแบบสาว จ้องหน้าเพื่อนรักสองคนที่เหลืออย่างคุกคาม "รายได้บริษัทฉันสำคัญนะยะ แล้วอีกอย่าง ที่คุณภิมุขเป็นอย่างนี้ก็เพราะพวกเรา พวกแกอย่าลืมนสิ"

"มันก็ใช่" จิรดาถอนใจ "แต่แกไม่รีบร้อนเกินไปรึไง บางทีคุณภิมุข อาจแค่ต้องการอยู่คนเดียวสักพัก เราไปเตือนร้อนมากๆ ดีไม่ดีถูกเพ่งเล็ง

จะช่วยกันหมด ไอ้แอนก็เพิ่งแต่งงาน แกอยากให้มันไม่สบายใจจนกลายเป็นทะเลาะกับไอ้แมนหรือไอ้พิม แล้วคนใจร้อนบ้าเลือดอย่างหมอนั้น ดีไม่ดีอาจจะซ้อมไอ้แอนตายคาบ้านก็ได้"

"ใช่ๆ ฉันเห็นด้วยกับไอ้จิบ" มัชฌิมาส่นับสนุน "อีกอย่างนะ เรารอดูสถานการณ์ไปก่อน ถ้าไม่ดียังไงเราก็ค่อยเข้าไปทำคุณโทษ"

"แต่ฉันกลัวนี่นา ถ้าเกิดว่า..."

"ไม่นะ" จีรดายกสองมือขึ้นปิดหู "ฉันไม่อยากฟังอะไรเป็นलग คนหล่อๆ เอ๊ย คนดีๆ อย่างคุณภิมุขนะ ฟาดินย่อมคุ้มครองนะแก"

"จริง นี่ ไอ้พิม ร้อยวันพันปีไม่เคยเห็นฉันแอ้อเห็นด้วยกับไอ้จิบไหมล่ะ ดังนั้นแกเชื่อมั่นเถอะนะ" มัชฌิมายืนกรานด้วยอีกคน

"เอางั้นหรือ"

"เอาอย่างนี้แล้วกัน เพื่อความสบายใจของแกและพวกเราทุกๆ คน ฉันจะพยายามสืบถามความคืบหน้าจากผู้กองมาให้ โอเคไหม" จีรดา มองหน้าเพื่อนรักก่อนจะตอบอย่างปลอบใจ "ฉันรู้ว่าแกสงสัยเขา แล้วก็กลัวโมเดลลิ่งแกละขาดรายได้ แต่ตอนนี้เรากับเขาเดินคนละเส้นทางกันแล้ว คนดีนะตะตักน้ำไม่ไหลตกไฟไม่ไหม้หรือก แกเชื่อฉันเถอะ"

"แต่ถ้าเกิดไม่เป็นอย่างที่แกพูดล่ะ" พิมมาลา ยังไม่วายกังวล ขณะที่จีรดา ยกไหลอย่างถือเป็นเรื่องง่ายๆ

"จะยากอะไรเล่าแก ฉันก็จะบอกต่อไปว่าถ้าตักน้ำแล้วยังจม ตกไฟแล้วยังไหม้ล่ะก็...อาจมีใครบางคนมาช่วยดับทั้งไฟเซ็ดทั้งน้ำให้คุณภิมุขก็ได้ แกอย่าคิดมากสิยะ โอเค"

"เอางั้นหรือ"

คราวนี้ทั้งจีรดาและมัชฌิมาแทบจะพูดพร้อมกัน

"ก็เออสิโว้ย"

บทที่ 2

บ้านไม้ยกพื้นสูงสองชั้นท่ามกลางไม้ใหญ่ดาดดาชรายล้อม ด้านหลังและด้านข้างของอาณาเขตบ้านคือซุ้มกอไผ่เรียงรายเป็นแนวยาว ขณะที่ด้านหน้านั้นมีรั้วไม้ปักเว้นระยะห่างทิ้งช่วงให้ต้นจันทร์กระจ่างฟ้าได้เลื้อยแยกแตกกิ่งและดอก ชูช่ออวดกลีบสวยสีเหลืองนวลล่อต่างกำแพงยาวจรดกัน ก่อนจะบรรจบระหว่างกลางด้วยประตูรั้วเหล็กยาวทาสีน้ำตาลแดงซึ่งเข้านี้เปิดอ้าออกกว้างผิดจากทุกที่

รถกระบะสเปซแค็บกลางเก๋ากลางใหม่จอดอยู่กลางลานบ้านเคียงข้างรถเก๋งญี่ปุ่นสีแดงคันเล็ก ขณะที่รถกระบะอีกคันซึ่งมีหลังคาคลุมกระบะจนมิดชิดจอดนิ่งเงียบอยู่ในโรงรถ

ไม่ห่างจากรถกระบะมีหลังคาเท่าใดนัก เสียงตำน้ำพริกฝีมือย่าจันทร์ดังแว่วมาจากห้องครัวผ่านระแนงไม้เต็ง ไม้เนื้อดีแผ่นยาวหลายสิบแผ่นที่ถูกตอกคั่นสลับเว้น ทิ้งช่องห่างคล้ายตาหมากรุกเพื่อพรางแสงและระบายความร้อนในคราเดียว เสียงนั้นเป็นจังหวะบ่งบอกถึงเสน่ห์ปลายจวักอันเลื่องชื่อ แต่กระนั้นมันยังมีอาจผ่านช่องประตูห้องนอนบานใหญ่ซึ่งยังคงปิดเงียบ กั้นขวางผู้คนภายในกับคนด้านนอกให้ออกจากกันได้

โลกภายในห้องอันเงียบงันและ...ตึงเครียด

สภาพของคนหมดสติเพราะพิษบาดแผลที่ปรากฏอยู่ที่ตัวนั้นทำเอาคุณหมอมือถูกโทรศัพท์ตามตัวระหว่างทางกำลังจะไปคลินิกฝากครรภ์ของตนเองถึงกับหันขวับไปมองคนตัวโตหน้าดูผิวคล้ำเข้มเลยที่เดียว

จินตนาส่งสายตาวาวๆ ใส่เพื่อนสนิทก่อนจะยกสองมือขึ้นกอดอกพลงเงยหน้ามองยักษ์ปักหลั่นผู้รับสายหน้าด้วยอาการร้อนตัว

"ไม่ใช่ฝีมือเรานะ ขออภัย อย่ามองคนหล่อๆ อย่างเราด้วยสายตาน่าชนลูกแบบนี้สิ"

"เชื่อได้ใช่ไหมว่าไม่โกหก"

"ร้อยเปอร์เซ็นต์" หม่อมชาวไร่...พี่ชายของญาติท้าวหน้าหงิกหงัก "ยัยมิมมาจากกรุงเทพฯ ถามอะไรก็ตอบไม่ได้ บอกแต่เพียงว่าตื่นเช้ามาหมอนี้ก็มานอนเลือดท่วมอยู่หลังกระบะ หายใจพะงาบๆ แบบนี้เลย" คนเล่าออกท่าทางไถลหมดลมจนสุดฤทธิ์ก่อนจะปิดท้าย

"จากนั้นยัยมิมก็โทรหาเรา บอกว่าไม่กล้าพาไปโรงพยาบาล จะพาไปโรงพักเราก็ไม่ยอมให้น้องไปคนเดียว เกิดหมอนี้เป็นโจรขึ้นมา แล้วตำรวจที่ทำคดีเป็นตำรวจชั่วๆ คิดจะปิดคดีทำเดี่ยวจนป้ายความผิดยัยมิมเหมือนข่าวที่ออกมาบ่อยๆ จะทำยังไง สุดท้ายเราก็เลยให้พามาตั้งหลักที่นี่ก่อน แล้วก็ตามตัวเล็กมานี่ละ"

"อธิบายชะงวยชะงิว แต่เราไม่ใช่หมอเทวดานะ จะได้รักษาได้นะ"

"รักษาได้ไม่ได้ไม่รู้ล่ะ รู้แต่ว่าต้องรักษาให้ได้ ชินหมอนี้ตายขึ้นมาเรากับยัยมิมได้ช่วยกันพอดี"

"งั้นพาไปโรงพยาบาล น้องมิมมีเลือดอยู่ข้างๆ แล้ว ตำรวจคงไม่กล้าทำอะไรหรอก"

"ฮึ้ย ชินชนไปชนมาเกิดเสียเลือดตายระหว่างทางจะทำยังไง คราวนี้ได้เป็นฆาตกรของจริงแน่"

ฟังเหตุผลของคนตรงหน้าแล้ว คุณหมอสาวจึงได้แต่ขยับแว่นสายตา
อีกครั้ง "สรุปคือจะให้เรารักษาโดยไม่พาไปโรงพยาบาลใช่ไหม"

"ปราดเบรื่องที่สุด"

ได้ฟังคำตอบจากเพื่อน จินตนาการก็อยากจะกุมขมับเสียให้ได้ ร่างบาง
ก้าวไปหยุดยืนอยู่หน้าเตียง เฟ่งพิศบุรุษนิรนามซึ่งกลายเป็นคนไข้ในการ
ดูแลของเธอแบบเฉพาะกิจ

"อ้าว รักษาที่รักษา ถ้าเขาฟื้นขึ้นมา นายต้องซักถามให้ละเอียดนะ
โดนทำร้ายมาหรือว่าเป็นโจรซะเอง เข้าใจไหม"

"โหย สิ่งจริง เอ๊ย ไม่ใช่ รับทราบครับผม"

"ว่าแต่โดนซ้อมมาหนักเลยนะเนี่ย" สูตินรีแพทย์ที่เฟ็งจะเปิดคลินิก
เป็นของตนเองได้ไม่ถึงสามเดือนหลังจากใช้หนี้รัฐบาลจนหมดหนี้หน้า ไม่
สนใจอาการต่อล้อต่อเถียงของเพื่อนชาย "ข้าไปหมด"

"แหงล่ะ จากสภาพคงไม่ต่ำกว่าสองคน" อดีตนักกีฬาข้างเผือกมวย
สากลสมัครเล่นของมหาวิทยาลัยพูดเสียงเครียด

"เสื่อ"

"อะไร"

"เราว่าเขาน่าคุ้นๆ ละ เหมือนเคยเห็นที่ไหนมาก่อนยังไม่รู้" มือ
บอบบางซึ่งสวมถุงมือแล้วในตอนนี้อยู่ประคองใบหน้าเพื่อนเลือดนั้น ก่อน
จะวางในลำคอเมื่อพบว่าบาดแผลฉกรรจ์ไม่น้อย

"ตายแล้ว..."

"เฮ้ย มันตายแล้วหรือ เสรแล้วไง"

"ไม่ใช่ยะ ฉันอุทานเฉยๆ" จินตนาการเพื่อนรักเมื่อได้ยินเสียงอ่าว
จากคนตัวโต "ก็แผลมันใหญ่นี้ เราต้องไปเอากระเป๋ายาอีกใบที่คลินิก ใบนี้
นะมีเครื่องมือเครื่องมือมือไม่ครบ"

"ได้ไงล่ะ ไปๆ กลับๆ หมอนี้ได้ตายกันพอดี" หม่อมสาวไร้อารมณ์เสียงหลง

"ไม่ตายหรอกหน้า แผลบางแห่งแห้งไปแล้ว ก็ใครล่ะจู่ๆ ไปลากเรามา"

"ไอ้เราก็นึกว่าคนงานในไร่ นายจะคลอດลูก"

"ก็มันรีบ"

"แก้ตัวเข้าไป เอาเงี๊ยะ เลื่อให้ใครเอาน้ำมาทำความสะอาดเขาหน่อยก็แล้วกัน พอเรามาถึงจะได้ทำแผลเลย ตกลงนะ"

"ไม่ได้ๆ ทั้งบ้านมีแต่ผู้หญิง จะให้มาเช็ดตัวผู้ชายห่วย ญาติก็ไม่ใช่น่าเกลียดพิลึก" ยักษ์ผิวเข้มทำท่าชนลูกสยดสยองประกะบ "คิดดูสิ แค่วิดถึงภาพโป๊ของหมอนี่แล้วอย่าจันทร์หรือยัยมัมตัวดีเห็นเข้าล่ะก็...หนังสือปกขาวดีๆ นี่เอง"

"ถ้ามันน่าเกลียดนักนายก็เช็ดเองสิยะ อ๊ะ อย่าอ้าปากเถียงออกมานะ อยากจะให้ห้องมีมัมกลายเป็นฆาตกรรีไ้ จัดการให้เรียบร้อย เข้าใจไหม เตียวเรามา"

"แต่..."

"เอ๊ะ บอกว่าอย่าเถียงยังงี้เล่า" คุณหมอสาวซึ้นสั่งเพื่อนสนิทก่อนจะรีบออกจากห้อง "ใช้น้ำสะอาดๆ ด้วยละ เตียวแผลติดเชื้อ เข้าใจ"

ตลอดทางที่เธอขับรถกลับไปเอาอุปกรณ์และน้ำเกลือที่คลินิก จินณา ก็อดคิดถึงผู้ชายหน้าคนนั้นไม่ได้ ทั้งรูปหน้า รูปร่าง แล้วยังจะทรงผม

"หรือว่าเป็นดารา" เสียงหวานใสรั่าฟังอย่างครุ่นคิด "ไม่น่าใช่ มันไม่คุ้นถึงขนาดนั้น มันเลือนๆ เหมือนเคยเจอมานาน หรือจากหนังสือพิมพ์หว่าเอ...คอลัมน์อะไรสักอย่างแน่ๆ สังคม เศรษฐกิจ หรือจะเป็นพวกไฮโซ..."

...ใช่ดี...

จู่ๆ ภาพของใครคนหนึ่งก็ผุดขึ้นราวๆ ในความทรงจำของเธอ ภาพของผู้ชายที่...

"ตายแล้ว!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)